

Sygn. akt VIII GC 1355/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSR Karolina Matyjaszek-Minta

Protokolant: Piotr Górski

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powódki A. L. kwotę 4.173,60 złotych (cztery tysiące sto siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 08 października 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 717,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII GC 1355/13

UZASADNIENIE

Powódka A. L. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)A. L. z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Centrum (...) (...) z siedzibą w B. kwoty 4.173,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 2 -3, k. 9 – 10, k. 46).

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedała pozwanemu kopiarke (...) 550 wraz z tonerem C 550 o łącznej wartości 9.610,00 zł. Za sprzedany towar wystawiła Fakturę VAT (...) z dnia 22.02.2013 r. Podnosiła, że pozwany mimo wydania mu towaru nie uregulował należności w całości. W dniu sprzedaży zapłacił jedynie kwotę 2.998,00 zł, pozostałą zaś sumę miał uiścić niezwłocznie, na co powódka wyraziła zgodę. Pomimo złożonej deklaracji pozwany nie uiścił w całości ceny. Do zapłacenia w dalszym ciągu pozostała kwota 4.173,60 zł. Powódka wyjaśniła, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się pozostała do zapłaty część należności głównej tj. 3.812,00 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 361,60 zł. Powódka domagała się także odsetek ustawowych od pozostałej do zapłaty kwoty należności głównej (4.173,60 zł) od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty (k. 2 -5, k. 6, k. 8, k. 36).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 17 października 2013 r. w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie VIII GNc 3968/13 zasądził od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną kwotę wraz z odsetkami w żądanym zakresie oraz kosztami procesu (k. 15).

Od powyższego nakazu pozwany w ustawowym terminie złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 20 -21, k. 44).

W uzasadnieniu sprzeciwu przyznał, że zakupił u powódki wskazany przez nią towar, wskazując jednocześnie, iż zapłacił całość należnej kwoty w ratach: w dniu 22 lutego 2013 r. (6.810,00 zł tj. w dniu zakupu), następnie w dniu 29.03.2013 r. (1000 zł), w dniu 11 kwietnia 2013 r. (1000 zł) oraz w dniu 11 czerwca 2013 r. (800 zł). Podnosił także, że telefonicznie informował powódkę, iż nie poczuwa się do obowiązku dokonywania jakichkolwiek płatności na rzecz powódki oraz że żąda wskazania przyczyn rzekomego zadłużenia (k. 21).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 22 lutego 2013 roku doszło do zawarcia między A. L. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...)A. L. z siedzibą w B.a K. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Centrum (...) umowy sprzedaży towaru, na mocy której powódka sprzedała pozwanemu kopiarkę (...)550 wraz z tonerem C 550 o łącznej wartości 9.610,00 złotych. Okoliczność ta była bezsporna. Bezsporna była również okoliczność wydania pozwanemu zakupionego towaru, wystawienia Faktury VAT (...)z dnia 22.02.2013 r. na kwotę 9.610,00 złotych (dowód: faktura VAT - k. 6) i zapłaty przez pozwanego części należności wynikającej z przedmiotowej faktury w dniu zakupu. Poza sporem pozostawał fakt dokonania przez pozwanego kolejnych wpłat w dniu 29.03.2013 r. w wysokości 1000 złotych, w dniu 11 kwietnia 2013 r. w wysokości 1000 złotych oraz w dniu 11 czerwca 2013 r. w wysokości 800 złotych (dowód: zeznania świadka J. C., okoliczność przyznana przez pozwanego). Pozwany był bezskutecznie wzywany przez powódkę do zapłaty zadłużenia (dowód: wezwania do zapłaty – k. 7-8).

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, jaką kwotę należności pozwany uiścił powódce w dniu zakupu towaru, tj. w dniu 22.02.2013 r. Powódka twierdziła, że była to suma 2.998,00 zł, na dowód powyższego przedstawiając kopię dokumentu KP (k. 36), pozwany zaś utrzymywał, że uiścił kwotę 6.810,00 zł, wobec powyższego spełnił w całości świadczenie wzajemne (k. 34 – 35, k. 26).

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym po przesłuchaniu świadków R. B. (k.44 - 45), J. C. (k. 45) i M. K. (k. 45) oraz po przesłuchaniu pozwanego w charakterze strony doszedł do wniosku, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że strony niniejszego postępowania zawarły w dniu 22 lutego 2013 roku umowę sprzedaży towarów wyszczególnionych w fakturze VAT (...) załączonej do pozwu oraz, że pozwany uregulował jedynie część należności głównej wynikającej z tej faktury. Potwierdził to zarówno dokument KP (k. 36) wystawiony przez powódkę oraz zeznania świadków: R. B. oraz J. C., z których to zeznań wynika, że w dniu zakupu pozwany uiścił kwotę 2.298 zł, na co został wystawiony dokument KP. Z zeznań tych wynika ponadto, że warunki płatności były negocjowane w siedzibie powódki, w obecności obojga świadków, a częściowa zapłata nastąpiła u pozwanego. Z zeznań obu wyżej wymienionych świadków wynika, że ustalenia co do płatności za sprzedany towar były takie, że pozwany miał zapłacić 1/3 faktury przy odbiorze towaru, a resztę w późniejszym terminie, w dwóch ratach. Świadczenie ci podnosili także, iż były prowadzone z pozwanym rozmowy na temat spłaty zadłużenia, pozwany był wzywany do zapłaty i wówczas nie kwestionował istniejącej zaległości. Świadek J. C. wskazał również, że na zakupiony towar wystawił Fakturę VAT, w której wpisano „zapłacono gotówką”, wyłącznie na prośbę pozwanego, który chciał ją wykazać w kosztach uzyskania przychodu w danym miesiącu. W ocenie świadka nie było potrzeby wystawiania faktury korygującej (k. 44v -45).

Sąd dał wiarę zeznaniom ww. świadków, są one bowiem logiczne, rzeczowe i wzajemnie się uzupełniają, a także korelują z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z dokumentami w postaci dowodu wpłaty KP i faktury. Niewątpliwie świadek R. B. oraz świadek J. C. jako osoby bezpośrednio uczestniczące zarówno przy ustalaniu warunków łączącej strony niniejszego postępowania umowy, jak i przy jej realizacji, orientowały się w istnieniu i wysokości zadłużenia po stronie pozwanego. Jednocześnie Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, iż w dniu 22.02.2013 r., tj. w dniu zawarcia umowy i wydania towaru, zapłacił powódce kwotę 6.810 zł. Zeznania te są sprzeczne

z treścią dokumentu KP złożonego do akt sprawy, a jednocześnie nie mają oparcia w żadnych dokumentach, jak też nie potwierdziły ich zeznania świadka M. K.. Świadek ten zeznał, iż widział, jak pozwany wręczał gotówkę pracownikowi powódki i w jego ocenie mogło to być 7.000 złotych, niemniej jednak świadek nie miał wiedzy, jaka to faktycznie była kwota, a jedynie się tego domyślał (k. 45). Sąd uznał zeznania tego świadka za niewiarygodne, gdyż świadek zeznając na rozprawie wskazał jako osobę, której pozwany wręczył gotówkę, R. B., podczas gdy z zeznań świadków R. B. i J. C. wynika, że pieniądze od pozwanego odebrał J. C., ponadto nastąpiło to na górze budynku i R. B. nie był przy tym obecny. Z zeznań świadka J. C. wynika jednoznacznie, że w momencie wpłaty pieniędzy był obecny tylko on i pozwany. Tym samym świadek M. K. nie mógł widzieć momentu przekazania gotówki, a nawet jeśli faktycznie był przy tym obecny, to, jak zeznał, nie wiedział, jaka to była kwota. Również z zeznań pozwanego wynika, że rozliczał się z J. C.. Pozwany zeznał, iż świadek R. B. był przy tym obecny, niemniej jednak ten świadek stanowczo temu zaprzeczył. Ponadto pozwany sam nie wiedział, czy świadek M. K. widział moment wręczenia gotówki. Pozwany twierdził, iż w dniu zakupu wpłacił kwotę 6.810 złotych, jednakże nie udowodnił tej okoliczności, podczas gdy na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu (art. 6 kc). Pozwany nie może wywodzić korzystnych dla siebie skutków prawnych z okoliczności, iż na fakturze z dnia 22.02.2013 r. umieszczono adnotację „zapłacono gotówką”, gdyż sam pozwany twierdził, iż w dniu wydania towaru zapłacił jedynie część ceny, a nie całość. Ponadto świadek J. C. w sposób przekonywujący wyjaśnił przyczynę wystawienia faktury na całość kwoty.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest świadczenie nabywcy - obowiązek zapłaty umówionej ceny, a więc ustalonej przez strony i wyrażonej w pieniądzu wartości rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy (Z. Gawlik [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania część szczególna, opubl. LEX). Pozwany odebrał zakupiony sprzęt, uścił także część umówionej ceny, która została jasno określona przez strony w fakturze VAT. Pozwany zobowiązany jest zatem do wykonania swojego zobowiązania – zapłaty pozostałej części ceny.

W ocenie Sądu powódka wykazała, iż pozwany zalega ze spłatą należności głównej w wysokości 3.812,00 zł. Sąd uznał także za prawidłowe sporządzone przez powódkę wyliczenie należnych od pozwanego skapitalizowanych odsetek. Pozwany dokonał tylko częściowej zapłaty za zakupione towary, zatem powódka uprawniona była do żądania zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od nieuiszczonej części należności. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z żądaniem powódki Sąd przyznał odsetki ustawowe od pozostałej do zapłaty należności głównej od daty złożenia pozwu, tj. od dnia 08 października 2013 roku do dnia zapłaty.

Z uwagi na fakt, iż część należności głównej objętej pozwem stanowiły skapitalizowane odsetki od nieterminowej zapłaty, zatem jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.05.1994 r., sygn. akt III CZP 70/94, opubl: OSNC 1994, nr 11, poz. 220).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł na podstawie art. 535 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c., jak w pkt I sentencji wyroku.

Jednocześnie Sąd pominął wniosek dowodowy o przedłożenie ksiąg rachunkowych wraz deklaracjami z uwagi na jego cofnięcie przez powódkę (k. 36).

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. obciążając nimi w całości stronę pozwaną. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 600 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 t.j.), do czego doliczyć należało kwotę 17 złotych z tytułu poniesionej przez pozwanego opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego

(k. 40), stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz.1635 ze zm.).